Otokar Březina: Vedra (Ruce)

Iluse v žáru, jak halucinace umírajících žízní!
Zem jako přezrálá puká. Květy plamenů neviditelných
vyvřely, parasitní, mezi liliemi a jako břečťany do výše plápolající
přisávají se k nehybným stromům. Sinavé blesky
tříští se v světle; v ironickém nárazu číší slaví svou hostinu knížata noci --

Ale jak oblaky nazpět do moře odnášející útěchu vláhy
naděje naše zapadají za horizonty rozpálenými.
Jen němé vedro tvé spravedlnosti sálá jak brázdy jich letu
nad nivami a nad staveništi a nad cestami, kde bílé kameny svítí
jak řečiště ohně a kde jak náměsíční plíží se vojska.
Žhavý dech práce stoupá na žhavý dech země, nad vlnu žhavější vlna,
údery tepen na spáncích otroků sviští jak hvízdání bičů,
smrtelně zvážněly zraky. Krutost věků ožívá v krvi:
nebezpečná procitnutí pralesa němého v žáru, kdy stíny se dlouží
v zimničních pařeništích tropů. A na hlavy milionů
ze hlubin slunce, trhaného křečemi bouří,
lávy sopečné proudy, rozstřiklé v prachu oslňujícím, řítí se v kataraktech.

Němé jsou nivy, ponurá města; v zakletých jeskyních dílen
na rtech zaťatých utichly písně ve vřeten výsměšném vření,
v úlisném šepotu řemenů, v úpěních ohně a kovů,
v zamlklých modlitbách volajících: Vysvobození! Ať pochodeň hněvu
blíž ještě k zemi se nakloní z modra a zžehne pavučinný květ její!
Syčí ječmenné klasy přes zraky ženců předrážděnými
jak tažení hmyzů, jež usedly na žhavá stébla,
v hněvivém šlehnutí jehel, v klokotném varu
nenávistném. A čekajíce na nahá těla a na rty oněmlé žízní
tvrdě smějí se svedené vody, v nichž jako trsy jiskřících ostřic,
nože pod hladinami, paprsky odražené třesou se z vírů.

A večery se sady zapálenými! Poslední vegetace ohně
na zříceninách! Když jako mystické ovoce osudných poznání, slunce,
uzrálé v západů horečném, podzimním listí k zemi padne svou tíží
a puká, plod zesládlý příliš, a z purpurové kůry omamnou šťávu,
proud vonný, řeřavící hvězdami jader, víno, šumící světlem,
vystřikne na rty nesčíslných ! Vedra krve a touhy!
Číšemi rajských zapomenutí jsou srdce! Fermenty žití a smrti
zdvihly se na dně a v jejich parách myšlenky šílí! Tance kol ohňů!
Květy, jež rozkoše bouří se lámou! Smrtelná zblednutí v úpalech snění!
Požáry pýchy! Ve zracích zajatců šílenství tvůrčí!
Bolestná procitání tisíce očí z němého množství nedočkavého,
které v úžase tohoto kosmu touží se rozlíti věky!
Hvězdami zjasněné cesty království tvého! Dobytí země a nebes! --

Ale v řinčení číší slaví svou hostinu knížata noci!
A tvoje píseň je tichá, jak řeka za horami klokotající,
sladký ptáčníku duší! Od obzoru k obzoru šlehá tvůj úsměv,
lilie blesků, ale ztrácí se dříve, než umdleni zdvihneme zraky!
Ach, z bolestné proměny věcí nad Gehennami poznati slávu tvé vůle
a jako písmo sdělení tajných za doby nebezpečenství,
zjasněné nad ohněm tahy blankytovými, čísti ji v záři!
Ale snesla by zem tato celé bohatství smíření tvého?
Nepotopila by se, loď přetížená nákladem královských darů,
i s plavci?... Hluboké jsou noci v měsíci vedra...
A hvězdy jak zvoní...